บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ส่วนประกอบความแปรปรวนและแนวโน้มของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระดับปริญญาตรีในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย" ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและรายงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและนำเสนอแยกเป็น 4 ตอน แต่ละตอนมีจุดประสงค์ในการเสนอตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 การวัดและประเมินผลการศึกษา เพื่อให้ทราบถึงบทบาทและความสำคัญของการวัดและประเมินผลการศึกษา

ตอนที่ 2 เกรดและระบบการให้เกรดในมหาวิทยาลัย เพื่อให้ทราบถึงความเป็นมาของการให้คะแนนแบบเกรด การประเมินผลการศึกษาและระบบการให้เกรดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และการให้เกรดในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ

ตอนที่ 3 การแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อให้ทราบถึงวิธีการ และผลการศึกษาเกี่ยวกับแต้มเฉลี่ยสะสมในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เคยมีการศึกษามาก่อน เพื่อนำมาใช้เป็นกรอบในการดำเนินการวิจัยนเรื่องนี้

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อศึกษารูปแบบและผลการวิจัยตลอดจนข้อเสนอแนะเพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการกำหนดแนวทางในการวิจัย

ตอนที่ 1 การวัดและประเมินผลการศึกษา

การวัดและประเมินผลมีบทบาทต่อการจัดการจัดการเรียนการสอนทุกวิชา ทุกระดับชั้น ทุกระดับการศึกษา และทุกประเภทการศึกษา เพราะว่าการวัดและประเมินผลช่วยให้ผู้สอนสามารถตรวจสอบดูได้ว่าในการจัดการเรียนการสอนแต่ละครั้งนั้นบรรลุถึงจุดมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้มากน้อยเพียงใดเพื่อจะได้หาทางปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีขึ้นในโอกาสต่อไป ฉะนั้นการกำหนดจุดมุ่งหมาย การจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผลจึงเป็นองค์ประกอบสำคัญของกระบวนการเรียนการสอน เป็นกระบวนการที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกันและต้องกระทำควบคู่กันไป ระบบการเรียนการสอนดังกล่าวเขียนเป็นองค์ประกอบแสดงความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันดังนี้

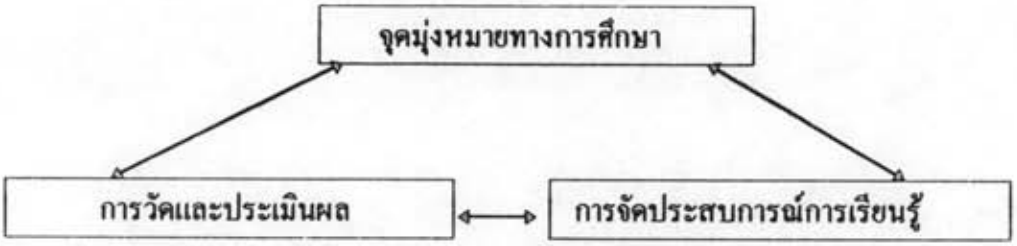

การวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและจะต้องทำอยู่ตลอดเวลา การวัดผลเป็นกระบวนการในการกำหนดค่าของสิ่งที่วัดเป็นตัวเลข สัญญลักษณ์ หรือการแปลงคุณลักษณะของสิ่งที่วัดออกมาในรูปปริมาณโดยอาศัยเครื่องมือในการวัด ส่วนการประเมินผลเป็นเรื่องของการตัดสินคุณค่า หรือจัดอันดับสิ่งที่วัดโดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาอย่างมีระบบ การประเมินผลจึงมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องเชื่อมโยงมาจากการวัดผล และเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นภายหลังการวัดผล

การวัดผล

การวัดผลที่ดีจะต้องสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ สามารถวัดคุณลักษณะที่ต้องการได้ มีขั้นตอนการวัดที่เป็นระบบ มีระเบียบและกฎเกณฑ์ที่เชื่อถือได้ ในการวัดผลทางการศึกษามีสิ่งสำคัญที่ควรคำนึงถึง ดังนี้ (บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์, 2519)

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดผลให้ชัดเจนที่สุด
2. เลือกเครื่องมือให้สอดคล้องและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการวัด
3. พยายามใช้เทคนิคการวัดหลายๆวิธี
4. ศึกษาจุดเด่น จุดด้อยของเครื่องมือวัดแต่ละชนิด เพื่อจะได้เลือกใช้ได้ถูกต้อง
5. ระมัดระวังความผิดพลาด หรือความคลาดเคลื่อนของคะแนนที่อาจเกิดขึ้นจากการวัด คุณภาพของเครื่องมือ และตัวผู้วัดเอง
6. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดในระดับมาตราอันตรภาคชั้น (Interval Scale) ซึ่งเป็นการวัดที่บ่งบอกศูนย์สัมพันธ์เท่านั้น การที่ผู้เรียนได้ศูนย์คะแนน มิได้หมายความว่าไม่มีความรู้เลย แต่อาจจะเป็นเพราะทำข้อสอบไม่ได้ หรือข้อสอบยากเกินไป
7. การวัดผลเป็นการวัดทางอ้อม ไม่มีเครื่องมือใดๆ ที่จะทำการวัดได้ตรงๆ การวัดจึงต้องอาศัยการนิยามพฤติกรรมของแต่ละสมรรถภาพ แล้วจึงวัดพฤติกรรมเหล่านั้นออกมาเป็นคะแนนเพื่อแปลความหมายว่าผู้เรียนมีสมรรถภาพนั้นๆ สูง-ต่ำเพียงใด

8. คะแนนที่ได้จากการวัดผลการศึกษา ประกอบด้วยคะแนนจริงกับคะแนนคลาดเคลื่อน (True score and Error score) คะแนนคลาดเคลื่อนจะมีอยู่มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับสิ่งที่วัด เครื่องมือวัด และตัวผู้วัดเอง

9. การวัดผลการศึกษาเป็นการวัดในลักษณะการสรุปอ้างอิง เนื่องจากการวัดผลการศึกษานั้นเราวัดทางพฤติกรรมการแสดงออก ด้วยการวิเคราะห์กลุ่มพฤติกรรมอย่างละเอียดเป็นมวลพฤติกรรมหรือประชากรของพฤติกรรมทั้งหมด แล้วจึงสุ่มตัวอย่างของพฤติกรรมที่เป็นตัวแทนที่ดีออกมาทำการวัดผล

การประเมินผล

รูปแบบของการประเมินผล จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการประเมินมี 2 แบบ คือ

1. การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Evaluation) เป็นการประเมินผลโดยการเปรียบเทียบคะแนนของบุคคลภายในกลุ่ม เพื่อหาความแตกต่างระหว่างผู้เรียนกับกลุ่ม

2. การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Evaluation) เป็นการเปรียบเทียบคะแนนของผู้เรียนแต่ละคนกับเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดขึ้น เพื่อตัดสินว่าผู้เรียนแต่ละคนมีความรอบรู้หรือไม่

Bloom (1971 อ้างถึงในสุปราณี อัศวชีพ, 2536) ได้จำแนกการประเมินผลตามบทบาทที่ต้องใช้ออกเป็น 3 ลักษณะคือ

1. การประเมินผลย่อย (Formative Evaluation) เป็นการประเมินผลในขณะที่ดำเนินการสอนในแต่ละหน่วยการสอน เป็นการประเมินระดับความรู้และค้นหาจุดที่ผู้เรียนยังบกพร่องหรือยังไม่รอบรู้ เพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน

2. การประเมินผลรวม (Summative Evaluation) เป็นการประเมินเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนในรายวิชา หรือกลางภาคการเรียน หรือสิ้นปี เป็นการประเมินเพื่อตัดสินให้เกรด

3. การประเมินผลวินิจฉัย (Diagnostic Evaluation) เป็นการประเมินผลในแต่ละหน่วยหรือแต่ละบทเรียน เพื่อค้นหาว่าผู้เรียนบกพร่องตรงไหน ควรแก้ไขซ่อมเสริมตรงไหน ก่อนที่จะเริ่มสอนในบทเรียนต่อไป

ฉะนั้น การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Evaluation) จึงเหมาะสมสำหรับการประเมินผลย่อย (Formative Evaluation) และการประเมินผลวินิจฉัย Diagnostic Evaluation) ส่วนการประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (Norm Referenced Evaluation) เหมาะสมสำหรับ

การประเมินผลรวม(Summative Evaluation) เพื่อพิจารณาการตัดเกรด หรือจัดอันดับความสามารถ

ในการประเมินผลแต่ละครั้ง ผู้สอนจะต้องใช้เครื่องมือวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการวัดในแต่ละรายวิชา โดยเฉพาะในรายวิชาที่มีปฏิบัติการ วิริยา บุญชัย (2529) ได้อ้างแนวคิดเกี่ยวกับการประเมินผลว่าองค์ประกอบสำคัญที่ควรนำมาประกอบเพื่อตัดสินให้เกรด คือ การวัดที่ครอบคลุม ทั้ง 3 ด้าน คือ ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) และจิตพิสัย (Affecttive Domain) นอกจากนี้ยังมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่อาจนำมาพิจารณา เพื่อให้การประเมินผลมีความถูกต้อง สามารถจำแนกผู้เรียนได้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงมากที่สุด มีความผิดพลาดน้อยที่สุด คือ ความพยายาม เวลาเรียน การพัฒนา และความสนใจของผู้เรียน

ตอนที่ 2 เกรดและระบบการให้เกรดในมหาวิทยาลัย

การตัดเกรด (Grading) เกิดขึ้นครั้งแรกที่มหาวิทยาลัย Yale ประเทศสหรัฐอเมริกา (อุทุมพร จามรมาน, 2533) เป็นการประเมินผล (Evaluation) การเรียนของผู้เรียน โดยอาศัยการวัดผลการเรียน(Measurement) ของผู้เรียนตามแผนการสอนที่กำหนด และการเปรียบเทียบคะแนนของผู้เรียนกับเกณฑ์ที่กำหนด เช่น การเปรียบเทียบกับคะแนนของผู้เรียนทั้งชั้น หรือเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐาน แล้วตัดสินออกมาเป็นสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรที่เรียกว่า เกรด โดยทั่วๆไปพบว่าสถาบันอุดมศึกษาของไทย นิยมใช้ระบบการให้เกรดเป็น 5 ระดับ คือ A, B, C, D และ F มีบางสถาบันตัดสินเป็น 3 ระดับ เช่น G (ผ่านยอดเยี่ยม) P (ผ่าน) และ F (ไม่ผ่าน)

การให้เกรดในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ

สำหรับการให้เกรดในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ อุทุมพร จามรมาน (2535) ได้กล่าวถึงการให้เกรดในมหาวิทยาลัยในต่างประเทศว่า การตัดเกรดเกิดขึ้นครั้งแรกที่ประเทศสหรัฐอเมริกาก่อนปี ค.ศ. 1900 ในมหาวิทยาลัย 5 แห่ง คือ Yale, Harvard, Month Holyoke, William and Mary และ Michigan ที่มหาวิทยาลัย Yale ได้นำวิธีการตัดเกรดมาใช้ใน ค.ศ. 1783 มีการให้เกรดเป็น 4 ระดับและได้เปลี่ยนเป็นมาตร 9 ช่วง และ 4 ช่วง ในเวลาต่อมา

ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน ในค.ศ. 1838 ได้มีการให้เกรดเช่นเดียวกับที่มหาวิทยาลัย Yale ในระยะแรกๆ ส่วนที่มหาวิทยาลัยวิลเลียมส์และแมรีใช้การบรรยายเกรดด้วยข้อความที่แสดงระดับความสามารถ 4 ระดับ คือ

1 หมายถึง เป็นที่ 1 ในชั้น เป็นคนมีระเบียบ ตั้งใจเรียน มีพัฒนาการที่เร็วมาก

2 หมายถึง เป็นคนมีระเบียบ มีพัฒนาการที่จัดอยู่ในระดับที่น่าพอใจ

3 หมายถึง เป็นคนมีพัฒนาการเล็กน้อย

4 หมายถึง เป็นคนที่ไม่ค่อยเรียนรู้ หรือมีความรู้น้อยเนื่องจากความไม่ขยัน

ใน ค.ศ. 1830 เริ่มมีการใช้แต้มแทนระดับเกรดที่ มหาวิทยาลัย Harvard โดยในระยะแรกมีการให้เกรดโดยใช้มาตร 20 ช่วง ต่อมาอาจารย์ด้านคณิตศาสตร์และปรัชญา ใช้วิธีการให้คะแนนผลการเรียนเป็นคะแนนเต็ม 100 แล้วจัดกลุ่มนิสิตออกเป็น 5 กลุ่ม คือ กลุ่มได้คะแนน 100, 75-99, 51-74, 26-50 และ ต่ำกว่า 26 ซึ่งน่าจะเป็นจุดเริ่มต้นของการให้เกรดตามกลุ่มคะแนน โดยอาศัยตัวอักษร A, B, C, D และ F นอกจากนี้ยังมีการให้เกรดที่อิงโค้งปกติโดยอาศัยแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีความน่าจะเป็นในการแบ่งกลุ่มนิสิต คือ 3% แรกคือดีเลิศ 22% ถัดมาคือดีมาก 50% ต่อมาคือปานกลาง 22% ต่อมาคืออ่อน และ 3% สุดท้ายคือตก

ในประเทศสหรัฐอเมริกาได้มีการสำรวจวิธีการตัดเกรดของคณาจารย์มหาวิทยาลัยต่างๆ ผลการสำรวจสรุปว่ามีการตัดเกรดด้วยวิธีการที่หลากหลาย เช่น มีการให้เกรดแบบตัวเลข ตัวอักษร มีการให้เกรดแบบแบ่งช่วงมากกว่า 5 ช่วง เช่น มี +A, A, -A ฯลฯ หรือมีการแบ่งค่าเป็นทศนิยม เช่น A แทนค่าระหว่าง 3.50 - 4.00 เป็นต้น อาจารย์มหาวิทยาลัยส่วนใหญ่นิยมการตัดเกรดแบบอิงกลุ่มปกติ (Norm Referenced Grading involving the normal distribution) อาจารย์ส่วนใหญ่ยอมรับความหมายของเกรด เช่น C หมายถึง ผู้ที่มีคะแนนปานกลาง นอกจากนี้อาจารย์ส่วนใหญ่ยังยอมรับการหาค่าแต้มเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ว่าเป็นเรื่องปกติ และไม่เห็นความแตกต่างของแต้มเฉลี่ยสะสมที่นิสิตได้รับเกรดแตกต่างกันแต่ได้แต้มเฉลี่ยสะสมเท่ากัน และจากการสำรวจคณาจารย์ นักศึกษา ผู้ปกครอง และนักธุรกิจ เกี่ยวกับการให้เกรดทุกกลุ่มให้ความเห็นตรงกันว่าเกรดคือเรื่องสำคัญต่อชีวิตนักศึกษา

การประเมินผลการศึกษาและระบบการให้เกรดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การประเมินผลการศึกษาในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย กระทำเมื่อสิ้นสุดการศึกษาในแต่ละภาคการศึกษา ในการประเมินผลการศึกษาในแต่ละรายวิชา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้กำหนดระดับการตัดสินเกรดเป็นสัญญลักษณ์ 5 ระดับ ซึ่งมีความหมายและแต้มประจำดังนี้ (จุฬาลงกรณ์หาวิทยาลัย, 2538)

สัญญลักษณ์	ความหมาย	แต้มประจำ
A	ผลการประเมินขั้นดีมาก (VERY GOOD)	4
B	ผลการประเมินขั้นดี (GOOD)	3
C	ผลการประเมินขั้นพอใช้ (FAIR)	2
D	ผลการประเมินขั้นอ่อน (POOR)	1
F	ผลการประเมินขั้นตก (FAIL)	-

นอกจากนี้ยังมีการประเมินผลเป็นสัญญลักษณ์ต่างๆ ได้แก่

I การวัดผลไม่สมบูรณ์ (INCOMPLETE)

M นิสิตขาดสอบ (MISSING)

P การสอนยังไม่สิ้นสุด (IN PROGRESS)

S ผลการประเมินเป็นที่พอใจ (SATISFACTORY)

U ผลการประเมินไม่เป็นที่พอใจ (UNSATISFACTORY)

V ร่วมฟังการบรรยาย (VISITOR)

W การถอนรายวิชาโดยได้รับอนุมัติ (WITHDRAWN)

X ยังไม่ได้รับการประเมินผล (NO REPORT)

การคำนวณแต้มเฉลี่ยสะสม

แต้มเฉลี่ยสะสมมี 2 ประเภท ซึ่งคำนวณได้ดังนี้

1. แต้มเฉลี่ยรายภาค คำนวณจากผลการศึกษาของนิสิตในแต่ละภาคการศึกษา โดยเอาผลรวมของผลคูณของหน่วยกิตคำนวณกับแต้มประจำสัญญลักษณ์ที่นิสิตได้รับในแต่ละรายวิชาเป็นตัวตั้ง แล้วหารด้วยผลรวมของจำนวนหน่วยกิตคำนวณรายภาค

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. แต้มเฉลี่ยสะสม คำนวณจากผลการศึกษาของนิสิตตั้งแต่เริ่มเข้าศึกษาจนถึงภาคที่กำลังศึกษา คิดคำนวณโดยใช้ผลรวมของผลคูณของหน่วยกิตคำนวณกับแต้มประจำ สัญญลักษณ์ที่นิสิตได้รับในแต่ละรายวิชาเป็นตัวตั้งแล้วหารด้วยผลรวมของจำนวนหน่วยกิต คำนวณสะสม

สภาพนิสิต

สภาพนิสิตมี 2 ประเภท คือ

1. สภาพนิสิตปกติ ได้แก่นิสิตที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาแรก หรือนิสิตที่สอบได้แต้มเฉลี่ยสะสมไม่ต่ำกว่า 2.00

2. นิสิตสภาพวิทยาทัณฑ์ (Probation) หมายถึง การที่นิสิตมีแต้มเฉลี่ยสะสมไม่ถึง 2.00 การนับสภาพวิทยาทัณฑ์มี 2 ชนิด คือ วิทยาทัณฑ์สูงและวิทยาทัณฑ์ต่ำ

การพ้นสภาพการเป็นนิสิต

นิสิตจะพ้นสภาพการเป็นนิสิตเมื่อมีระยะเวลาการศึกษาครบ 16 ภาคการศึกษาหรือเทียบเท่าสำหรับหลักสูตร 4 ปี หรือ 20 ภาคการศึกษาหรือเทียบเท่าหลักสูตร 5 ปีหรือ 24 ภาคการศึกษาหรือเทียบเท่าสำหรับหลักสูตร 6 ปี แล้วยังมีจำนวนหน่วยกิตสอบได้ไม่ครบตามหลักสูตร หรือได้แต้มเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00

การได้เกียรตินิยม

ตามระเบียบจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ว่าด้วยระบบการศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538) กล่าวว่านิสิตผู้ที่จะได้เกียรตินิยม ต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

1. มีระยะเวลาการศึกษาไม่เกิน 4 ปีการศึกษา

2. ได้แต้มเฉลี่ยสะสมภาคสุดท้ายของการสำเร็จการศึกษา 3.25-3.59 จะได้เกียรตินิยมอันดับสอง 3.60 ขึ้นไป ได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง

3. การเรียนตลอดหลักสูตรไม่มีรายวิชาใดได้สัญญลักษณ์ F หรือ U

ตอนที่ 3 การแจกแจงแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ในปี 2531 สุวิมล ว่องวาณิช (2533:10-65) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นที่เข้าศึกษาปี 2527-2530 โดยอาศัยข้อมูลจากสำนักทะเบียนและประมวลผล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แยกการวิเคราะห์ข้อมูลเป็น 4 ส่วน ผลการวิเคราะห์สรุปได้ ดังนี้

1. การเปรียบเทียบลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมในภาคต้น ชั้นปีที่ 1 ของนิสิตรุ่นที่เข้าศึกษาศึกษาปี 2527-2530 มีข้อค้นพบสรุปได้ว่า

1.1 ลักษณะการแจกแจงแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตที่มีรูปแบบเหมือนกันทุกรุ่น ได้แก่ ผลการเรียนของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ โดยพบว่านิสิตชั้นปี 1 คณะวิศวกรรมศาสตร์ ส่วนใหญ่ได้แต้มเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 แต้มเฉลี่ยสะสมเฉลี่ยประมาณ 2.22 ในขณะที่นิสิตคณะแพทยศาสตร์ ส่วนใหญ่ได้แต้มเฉลี่ยสะสมสูงประมาณ 3.00 ขึ้นไป

1.2 คณะแพทยศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์) และคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีนิสิตที่ได้แต้มเฉลี่ยสะสมช่วง 3.25 ขึ้นไปน้อยมากหรือไม่มีเลย

1.3 คณะที่นิสิตโดยเฉลี่ยมีแต้มเฉลี่ยสะสมค่อนข้างสูง (2.9 ขึ้นไป) คือ คณะแพทยศาสตร์ ทันตแพทยศาสตร์ และ คณะอักษรศาสตร์

1.4 คณะที่นิสิตโดยเฉลี่ยมีแต้มเฉลี่ยสะสมปานกลาง (2.5-2.8) คือ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะครุศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์

1.5 คณะที่นิสิตโดยเฉลี่ยมีแต้มเฉลี่ยสะสมค่อนข้างต่ำ (2.4 ลงมา) คือคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์) คณะสัตวแพทยศาสตร์ และ คณะศิลปศาสตร์

1.6 ผลการเรียนของนิสิตคณะวิทยาศาสตร์พิจารณาจากนิสิต 4 รุ่น ยังสรุปแน่นอนไม่ได้ว่ามีรูปแบบการแจกแจงเช่นใด บางรุ่นโดยเฉลี่ยมีผลการเรียนปานกลาง บางรุ่นค่อนข้างต่ำ

2. การเปรียบเทียบลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมในภาคต้น ชั้นปี 1 ถึงภาคปลายชั้นปี 4 ของนิสิตรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2527 พบว่าผลการเรียนของนิสิตในระยะต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ เมื่อแรกเข้า บางคณะนิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนค่อนข้างสูง บางคณะได้

คะแนนค่อนข้างต่ำ แต่เมื่อเรียนถึงชั้นปีที่ 4 ภาคปลาย ลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมส่วนใหญ่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม บางคณะนิสิตมีผลการเรียนดีขึ้น แต่บางคณะมีผลการเรียนลดต่ำลง

3. การเปรียบเทียบลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมระหว่างคณะในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา ได้แก่ สาขาสังคมศาสตร์ สาขามนุษยศาสตร์ สาขาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี และสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ โดยใช้ข้อมูลแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2527 เปรียบเทียบลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตชั้นปี 1 ภาคต้น กับชั้นปี 4 ภาคปลาย พบว่าลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตมีรูปแบบที่ค่อนข้างแตกต่างกัน ในสาขาวิชาสังคมศาสตร์ พบว่าผลการเรียนของนิสิตคณะเศรษฐศาสตร์และรัฐศาสตร์ ในภาคต้นชั้นปี 1 ค่อนข้างแตกต่างจากคณะอื่นมาก คือมีค่าความถี่กระจายไปทุกช่วงคะแนนสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน สำหรับผลการเรียนในภาคปลายนั้น พบว่ากราฟของคณะครุศาสตร์เบ้ซ้ายค่อนข้างมากกว่าคณะอื่น เช่น คณะนิเทศศาสตร์ แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนสูง ในขณะที่กราฟของคณะเศรษฐศาสตร์เบ้ขวา ซึ่งแสดงว่านิสิตที่ได้คะแนนสูงมีจำนวนไม่มากนัก

ในกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์ กราฟของคณะอักษรศาสตร์ แตกต่างไปจากคณะอื่นๆ คือมีความเบ้ซ้ายมากซึ่งแสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้คะแนนสูง ในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี กราฟในตอนปี 4 เบ้ขวา แต่มีแต้มเฉลี่ยสะสมโดยเฉลี่ยดีกว่าปี 1 ภาคต้น ซึ่งเบ้ขวามาก ส่วนในกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ พบว่านิสิตคณะแพทยศาสตร์ และทันตแพทยศาสตร์มีผลการเรียนโดยเฉลี่ยค่อนข้างสูงกว่าคณะอื่นๆ

4. การวิเคราะห์สัดส่วนนิสิตที่มีแนวโน้มจะได้เกียรตินิยม และ ที่มีแนวโน้มจะพ้นสภาพนิสิต มีข้อค้นพบสรุปได้ว่า

4.1 สัดส่วนนิสิตที่มีแนวโน้มจะได้เกียรตินิยม มีจำนวนลดลงเมื่ออยู่ชั้นปีสูงขึ้น และ ผู้มีแนวโน้มจะพ้นสภาพนิสิตเนื่องจากแต้มเฉลี่ยสะสมไม่ถึง 2.00 ก็ลดลงเช่นเดียวกันเมื่อเรียนชั้นสูงขึ้น

4.2 ในสาขาสังคมศาสตร์ สัดส่วนนิสิตคณะนิเทศศาสตร์ ครุศาสตร์ ที่มีโอกาสจะได้เกียรตินิยมมีสูงกว่าคณะอื่น

4.3 ในสาขามนุษยศาสตร์ สัดส่วนนิสิตคณะอักษรศาสตร์ ที่มีโอกาสจะได้เกียรตินิยมมีสูงกว่าคณะอื่น

4.4 ในสาขาวิทยาศาสตร์การแพทย์ สัดส่วนนิสิตคณะแพทยศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ ที่มีโอกาสจะได้เกียรตินิยมมีสูงกว่าคณะอื่น

4.5 เมื่อเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มสาขาวิชา สัดส่วนนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ ที่มีโอกาสจะได้เกียรตินิยมมีน้อยกว่าคณะอื่นๆ

ตอนที่ 4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแต้มเฉลี่ยสะสมและลักษณะการให้เกรด สรุปได้ 2 ประเด็นคือ

1. ลักษณะการแจกแจงและแนวโน้มของแต้มเฉลี่ยสะสม

สุภาพร ลอยด์ (2523) ศึกษาลักษณะการแจกแจงอันดับคะแนนของบัณฑิตครุศาสตร์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รุ่นที่เข้าศึกษา พ.ศ. 2515-2521 พบว่าค่าของอันดับคะแนนเฉลี่ยรายปีในปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ของนิสิต มีมัธยฐานอยู่ระหว่าง 2.48-3.30 โดยมีค่าเฉลี่ยต่ำสุดในชั้นปี 1 รุ่นปีการศึกษา 2515 และสูงสุดในปีที่ 4 รุ่นปีการศึกษา 2518 ลักษณะการแจกแจงของอันดับคะแนนเฉลี่ยรายปีของนิสิตปี 1 และปี 4 ทั้ง 4 รุ่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อุทุมพร จามรมาน (2529) ได้ศึกษาถึงลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรของบัณฑิต มหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติระยะที่ 4 และระยะที่ 5 พบว่าในระดับปริญญาบัณฑิตมีลักษณะการแจกแจงโด่งกว่าระดับอื่นและเบ้ไปทางขวามาก ส่วนระดับมหาบัณฑิตไม่เบ้และไม่โด่งมาก และในระดับดุษฎีบัณฑิต มีลักษณะเบ้ไปทางคะแนนน้อยและแบนกว่าปกติ และพบว่าระดับปริญญาบัณฑิต มีการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรแตกต่างตามภาควิชา สาขาวิชา และวิชาเอกมากกว่าระดับบัณฑิตศึกษา

วิไล วสุทัศการ (2531) ได้ศึกษาการกระจายของแต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรของผู้สำเร็จการศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2529 - 2530 พบว่าการกระจายของแต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรในช่วง 2.23-2.49 มีความถี่สูงสุด รองลงมาได้แก่ช่วง 2.00-2.24 และ 2.50-2.74

โจลา (Joola, 1974 อ้างถึงในสุภาพร ลอยด์, 2523) สำรวจพบว่าในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย จำนวน 135 แห่ง มีค่าแต้มเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 2.44 ใน ค.ศ. 1964 เป็น 2.77 ใน ค.ศ. 1974 การที่ค่าแต้มแฉลี่ยเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในหลายสถาบันเช่นนี้ มีสาเหตุเนื่องมาจาก

การที่สถาบันขาดความเอาใจใส่และไม่ค่อยเข้มงวดกับวิธีการให้เกรดของผู้สอน ทำให้ผู้เรียนที่มีคุณภาพต่ำได้เกรดสูง

พอทเทอร์ (Potter, 1977 อ้างถึงในอุทุมพร จามรมาน, 2529) ได้สำรวจเกี่ยวกับแต้มเฉลี่ยของนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยอัลมา (Alma College) พบว่า จากปี ค.ศ. 1965 ถึง ค.ศ. 1977 สัดส่วนผู้ได้รับเกียรตินิยมเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า ค่าเฉลี่ยเปลี่ยนจาก 2.75 เป็น 3.10 ในระบบ 4 แต้ม ทั้งนี้เพราะ มีการเปลี่ยนแปลงระบบเวลาในการศึกษาจากปีละ 2 เทอม เป็น 3 เทอม ทำให้ช่วงเวลาที่เรียนสั้นลง ผู้เรียนทำงานน้อยลงแต่มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้เป็นเพราะมีการเปิดวิชาต่างๆ มากขึ้น และให้อิสระในการเพิ่มถอนวิชาได้

เบอนบอม (Birnbaum, 1977 อ้างถึงในอุทุมพร จามรมาน, 2529) ศึกษาถึงสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงแต้มเฉลี่ยในมหาวิทยาลัยแห่งวิสคอนสิน (University of Wisconsin) พบว่าค่าเฉลี่ยของแต้มเฉลี่ยของนิสิตทุกคนเพิ่มขึ้นจาก 2.44 ใน ค.ศ. 1974 เป็น 2.86 ใน ค.ศ. 1977 อิทธิพลที่ทำให้การให้เกรดต่างกัน เนื่องมากจากนิสิตศึกษาหนักมากขึ้น มีการแข่งขันมากขึ้น ผู้สอนไม่ต้องการให้มีการตก มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายการประเมินผลให้มีการให้ถอนวิชาที่สอบตกได้ และมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตร ทำให้ผู้เรียนมีโอกาสเลือกเรียนตามวิชาที่ตนมีความถนัดและสนใจมากขึ้น

เฮมริช (Helmrich,1977 อ้างถึงในอุทุมพร จามรมาน, 2529) รายงานเกี่ยวกับจำนวนผู้ได้รับเกียรตินิยมในมหาวิทยาลัย 80 แห่งในรัฐแพนซิลเวเนีย (Pennsylvania) และนิวอิงแลนด์ (New English) โดยส่งแบบสอบถามไปยังหน่วยทะเบียนของมหาวิทยาลัยต่างๆ เพื่อทราบจำนวนผู้ที่ได้รับเกียรตินิยมในช่วงปีการศึกษา 1969-1976 พบว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของผู้ได้รับเกียรตินิยม ในปี 1969 เท่ากับ 20.20 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 33.80 ในปี 1976 การที่มีผู้ได้รับเกียรตินิยมมากขึ้นเช่นนี้ ทำให้สถาบันต้องเพิ่มค่าต่ำสุดของแต้มเฉลี่ยสะสมสำหรับผู้ได้รับเกียรตินิยมจาก 3.00เป็น 3.50 และจำกัดว่าสถาบันต้องให้มีจำนวนผู้ได้รับเกียรตินิยมเพียงร้อยละ 15 ของผู้สำเร็จการศึกษาในปีเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อรักษามาตรฐานทางวิชาการให้สังคมยอมรับว่าเกียรตินิยมคือสิ่งที่แสดงถึงความสามารถยอดเยี่ยมของผู้เรียน

2. แนวคิดเกี่ยวกับเกรดเฟ้อและความแปรผันของเกรด

โรเจอร์ และบรัส (Rogers and Bruce ,1983 อ้างถึงในสุปราณี อัศวชีพ, 2536) ได้ใช้วิธีการของอนุกรมเวลาในการศึกษาเกี่ยวกับเกรดของนักศึกษาระดับต่ำกว่าบัณฑิตศึกษา พบว่าในช่วง 15 ปีที่ผ่านมา ได้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการให้เกรดในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีผลต่อภาวะเกรดเฟ้อ อันเป็นปรกฏการณ์ที่สังเกตได้ชัดว่าเป็นจุดอ่อนต่อความหมายของเกรด แต่จะเป็นผลกระทบทางบวกแก่นักศึกษาในด้านอื่นๆซึ่งจะช่วยโน้มน้าวการเลือกเรียนในรายวิชาที่มีผลต่อระดับความสามารถของนักศึกษา นักวิจัยทำการศึกษาอย่างต่อเนื่อง แต่ก็ยังไม่สามารถหารูปแบบที่จะนำมาเสนอเพื่ออธิบายความแปรผันของเกรดได้ การวิจัยดังกล่าวมีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายรูปแบบ (Model) ของช่วงระดับข้อมูลแต้มเฉลี่ย โดยการใช้อนุกรมของเวลา ใช้ข้อมูลแต้มเฉลี่ย 53 ปี จากมหาวิทยาลัยในแถบ Midwestern โดยวิเคราะห์ร่วมกับตัวแปรภายนอก คือ ความสามารถของนักศึกษา ระดับการลงทะเบียน เพศ และสถานภาพทางเศรษฐกิจ พบว่ามีเพียงระดับการลงทะเบียนที่สามารถอธิบายส่วนของเกรดที่แปรเปลี่ยนไปได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

มิลแมน และเจสัน (Millman and Jason , 1983 อ้างถึงในสุปราณี อัศวชีพ, 2536) ได้ทำการศึกษาว่าเกรดเฟ้อมีอิทธิพลต่อความเชื่อมั่นของเกรดหรือไม่ จากผลการพิจารณาอิทธิพลของเกรดเฟ้อในการสอบทั้ง 2 ครั้ง โดยการสุ่มเกรดในระดับที่ต่ำกว่าและมีความเชื่อมั่นของแต้มเฉลี่ย พบว่าเกรดเฟ้อมีผลต่อค่าความเชื่อมั่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ยกเว้นการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาซึ่งเกรดเกือบทั้งหมดมี 2 ระดับ คือ A และ B

เวลเลอร์ (Weller, 1986 อ้างถึงในสุปราณี อัศวชีพ, 2536) ได้ศึกษาทัศนคติต่อภาวะเกรดเฟ้อ โดยการสุ่มสำรวจความคิดเห็นในวิทยาลัยศิลปะ วิทยาลัยวิทยาศาสตร์ และวิทยาลัยทางการศึกษาในประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการเปรียบเทียบทัศนคติของคณะบดีในวิทยาลัยศิลปะ และวิทยาลัยทางการศึกษาเกี่ยวกับขอบเขตและสาเหตุของปัญหาเกรดเฟ้อในวิทยาลัยที่รับผิดชอบพบว่าส่วนใหญ่จะมีความสนใจและห่วงใยต่อภาวะเกรดเฟ้อที่เกิดขึ้น แต่บางส่วนมีความเห็นว่าควรจะทำการตกลงกันถึงสาเหตุที่ทำให้เกรดเฟ้อ

ซัมเมอร์วิล และริชาร์ด (Summerville and Richard , 1990) ได้ศึกษาภาวะเกรดเฟ้อในวิทยาลัยชุมชน และมหาวิทยาลัย พบว่าภาวะเกรดเฟ้อยังคงเกิดอยู่ และยังไม่สามารถหาระเบียบกฎเกณฑ์มาควบคุมได้

จากสาระของเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แสดงให้เห็นว่าปัญหาสำคัญทางการวัดผลการศึกษา คือปัญหาเรื่องคุณภาพของเกรด เพราะยังขาดกระบวนการที่แน่นอนรัดกุม หรือเชื่อถือได้เพียงพอว่า การตีค่าคะแนนจากข้อสอบปรนัยหรืออัตนัยเหล่านั้นสมควรได้รับเกรดในระดับใดจึงจะมีความเหมะสมที่สุด ปัญหาเหล่านี้นอกจากมีผลต่อความรู้สึกของนิสิต ในเรื่องที่เกี่ยวกับความสมหวัง ความไม่สมหวังในเกรดแล้ว เกรดยังมีผลกระทบต่ออนาคตของนิสิตโดยตรง โดยเฉพาะเมื่อไปสมัครเข้าเรียนต่อ สมัครสอบชิงทุนการศึกษา หรือสมัครเข้าทำงาน ทั้งนี้เพราะผลการวิจัยจำนวนมากชี้ตรงกันว่า ผลการเรียนในอดีตแสดงถึงความสำเร็จในการเรียนหรือการทำงานในอนาคต เมื่อเกรดถูกนำมาใช้เป็นตัวชี้ถึงผลการเรียนในอดีต เกรดจึงเป็นตัวชี้ความสำเร็จของการเรียน และการทำงานในอนาคตด้วย การได้เกรดน้อยหรือตกนั้นย่อมหมายถึงการเสียหน้า สร้างความอับอาย ความท้อถอยผิดหวัง หรือหมดมานะในการเรียนไป ตลอดจนก่อให้เกิดเสียโอกาสในการศึกษาต่อ การสอบชิงทุนการศึกษา หรือการได้งานทำ เหตุการณ์ดังกล่าวจะเกิดกับผู้เรียนที่ตามปกติเป็นเด็กฉลาดเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น ความยุติธรรมหรือไม่ยุติธรรมในการให้เกรดจึงเป็นเรื่องที่ควรให้ความสนใจและนำมาศึกษาเพื่อจะได้หาทางป้องกันแก้ไขในโอกาสต่อไป

อีเบล (Ebel, 1965 อ้างถึงในสุภาพร ลอยค์, 2523) ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการให้เกรดว่าถ้าระบบการให้เกรดของผู้สอนไม่มีการวางนโยบายให้สอดคล้องกัน การให้เกรดนั้นจะไม่มีความหมายและจะใช้ประโยชน์ในด้านใดมิได้ การให้เกรดมักมีปัญหามากในทุกระดับการศึกษา แต่ไม่มีผู้ใดแก้ปัญหาได้เด็ดขาด ทั้งนี้เนื่องจาก

1. ข้อบกพร่องในเรื่องของหน่วยที่ใช้วัด
2. การขาดความมั่นคงในเครื่องมือที่ใช้วัด
3. ความยุ่งยากซับซ้อนของมาตรการที่ใช้วัดหรือคะแนน

แนวทางในการป้องกันไม่ให้เกิดปัญหา หรือสร้างความยุ่งยากในเรื่องวิธีการกำหนดเกรด ดังกล่าว คือการระบุเกณฑ์เฉพาะที่ยึดเป็นหลักในการให้เกรดที่ดี คือ (Durost, 1962 อ้างถึงในสุปราณี อัศวชีพ, 2536)

1. การให้เกรด หรือให้คะแนนต้องมีความเป็นปรนัยมากที่สุดเท่าที่จะเป็นได้
2. ความแตกต่างระหว่างบุคคลในแง่ศักยภาพในการเรียนนั้น เป็นสิ่งที่ต้องยอมรับ
3. คะแนนพื้นฐานของบุคคล จะต้องแสดงให้เห็นถึงสถานะของแต่ละบุคคลในกลุ่มนั้นๆ ซึ่งเขามีส่วนเกี่ยวข้องอยู่
4. คะแนนต่างๆ จะต้องง่ายต่อการคิดคำนวณ และการตีความหมาย

5. วิธีการให้คะแนนนั้น จะต้องเป็นไปโดยสอดคล้องกับระดับการศึกษาที่สูงขึ้น

6. วิธีการให้คะแนนจะต้องสามารถวิเคราะห์ได้อย่างมีความหมาย

เรื่องของปัญหาเกี่ยวกับการให้คะแนนแก่ผู้เรียนที่สำคัญๆ เฉพาะเจาะจง และเป็นปัญหาด้านเทคนิค มีประเด็นสำคัญที่ต้องพิจารณาอยู่ 6 ประการ คือ (Thorndike, 1972 อ้างถึงในสุปราณี อัศวชีพ, 2536)

1. การให้เกรดแก่ผู้เรียนนั้น จะต้องพิจารณาพื้นฐานอะไรบ้าง

2. ก่อนที่จะมาเป็นเกรดแก่ผู้เรียนนั้น ควรพิจารณาน้ำหนักของคะแนนแต่ละกลุ่ม

3. การเสนอผลการให้คะแนน ควรนำเสนอคะแนนเป็นกี่เกรด

4. ผู้เรียนทั้งหลาย จะได้คะแนนแต่ละเกรดเป็นสัดส่วนเท่าไร

5. คะแนนที่กำหนดให้แก่ผู้เรียน ควรสัมพันธ์กับขอบข่ายอะไรบ้าง และจะมีวิธีใดที่จะนำคะแนนเหล่านั้นไปเปรียบเทียบกับขอบเขตดังกล่าว

6. หากมีการคำนึงถึงมาตรฐานเท่าที่นิยมกันในระหว่างหมวดวิชา และคณะวิชานั้นควรจะทำประการใด

ลักษณะสำคัญของการให้เกรดที่ดีนั้น จำเป็นต้องพิจารณาถึงพื้นฐานที่สำคัญๆ หลายประการ คือความตรง ความเที่ยงของการให้เกรด ความเป็นปรนัย มีความยืดหยุ่น มีความสะดวกในการนำเกรดไปใช้ สามารถเปรียบเทียบการให้เกรดระหว่างอาจารย์ต่ออาจารย์ ชั้นต่อชั้น และระหว่างคณะต่อคณะ มีลักษณะเฉพาะที่เห็นได้เด่นชัดและมีความเข้าใจตรงกัน และเป็นที่พึงพอใจของผู้เรียนที่ได้รับเกรด เพราะหลักการสำคัญของการให้เกรดนั้นจะต้องมีรูปแบบและนำไปใช้เพื่อประโยชน์ของผู้เรียนเป็นสำคัญกว่าความสะดวกของผู้สอน หรืออาจกล่าวว่าเป้าหมายของการประเมินผลการศึกษา ย่อมจะเป็นไปเพื่อช่วยให้ความเจริญงอกงามของผู้เรียนดำเนินไปอย่างถึงที่สุด

การประเมินผลการศึกษาเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างยุ่งยาก ปัญหาที่สำคัญ คือการขาดเทคนิคและกระบวนการที่แน่นอนรัดกุมและเพียงพอต่อการที่จะให้ความเชื่อถือแก่ทุกฝ่าย เพราะเรื่องการประเมินผลเป็นเรื่องการตัดสินใจของแต่ละบุคคลจะให้มีความสัมพันธ์สอดคล้องได้จริงๆ นั้นย่อมหาได้ยาก แม้ว่าจะได้วางมาตรฐานการตัดสินใจไว้เป็นแบบแผนเดียวกัน แต่ยังมีสาเหตุอื่นๆ อีกหลายประการที่เป็นแหล่งของความแปรปรวนที่จะทำให้มาตรฐานการตัดสินใจแตกต่างกันผลจากการประเมินผลหรือการให้เกรดดังกล่าว จึงเกิดคำถามในประเด็นต่างๆ เช่น ความยุติธรรมในการให้เกรด ความสอดคล้องในการให้เกรดระหว่างผู้สอนระหว่างคณะ ความหมายของเกรด

สภาพของการให้เกรดในแต่ละสถาบัน และผลกระทบจากการให้เกรด เป็นต้น

ในเมื่อเกรดเป็นเรื่องสำคัญต่อชีวิตนิสิตเพราะมีผลกระทบต่ออนาคตทางการศึกษาและการทำงานของนิสิต ทำอย่างไรจึงจะมีการตัดเกรดอย่างยุติธรรม มีความเหมาะสมกับความสามารถของนิสิต และสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาส่วนประกอบความแปรปรวนและแนวโน้มของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระดับปริญญาตรี ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพราะจะได้ทราบถึง ลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสม ความสอดคล้องของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระหว่างรุ่นที่เข้าศึกษา ระหว่างกลุ่มสาขาวิชา ระหว่างคณะ และระหว่างภาควิชา ลักษณะการให้เกรดของอาจารย์ที่สะท้อนจากผลการเรียนของนิสิต และแนวโน้มแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิต ซึ่งจะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวางแผน ตัดสินใจ และพัฒนาปรับปรุงการวัดและประเมินผลการเรียนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย รวมทั้งเป็นการกระตุ้นให้มีการศึกษาเรื่องนี้ในสถาบันอุดมศึกษา หรือแม้แต่ในระดับการศึกษาอื่นๆ ด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย